

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ НАЙ-МАЛКОТО ПАТЕ

chitanka.info

Тая година старата патка измжти още три патенца. Първото кръстиха Пухена възглавничка, защото бѣше покрито съ мекъ пухъ; второто нарекоха Пати-клати, а третото, най-малкото, получи име Жълтиятъ разбойникъ. Ще попиташъ, мое малко момче, защо му сложиха такава оскърбително име. Ще ти кажа защо. Още презъ първия день, когато баба Тодора спусна тритѣ жълтурчета и почна да имъ рони трохички, най-мъничкото разтвори голѣмата си човка и излапа дажбата на Пухената възглавничка и на Клатенцето. Тогава баба Тодора се ядоса и го нарече Жълтъ разбойникъ. Глупавото патенце, намѣсто да се засрами, отиде че се похвали на брадатия пуякъ. Както знаешъ, пуякътъ е най-голѣмиятъ клюкаръ въ птичия дворъ, защото постоянно вика: клю-клю-клю. Щомъ научи какъ сж кръстили патенцето, той трѣгна между птицитѣ и разказа на всички.

Когато патенцата станаха на седемъ дни, старата патка ги поведе къмъ рѣката.

— Къде отиваме, майко? — попита пухената възглавничка.

— На рѣката, чедо. Какво искате да похапнете. Сребърни рибки, или попови лъжички?

— Азъ искамъ себѣна ибка, — проговори Пухената възглавничка.

— Азъ пъкъ искамъ попова лъжичка, — помоли се Клатенцето.

— А ти? — попита патката Жълтиятъ разбойникъ.

— Азъ искамъ китъ, китъ! — провикна се Жълтиятъ разбойникъ.

— Искашъ китъ, но ще бждешъ битъ! — закани се патката. —

Твоята лакомия ще те погуби.

Стигнаха на рѣчния брѣгъ. Майката поржча на своитѣ патенца:

— Мои жълтурчета, вие сте още много мънички и не знаете да плувате, затуй ще останете тукъ подъ върбата, докато ви наловя сребърни рибки и попови лъжички. Ще ме чакате, нѣма да мърдате отъ тука.

И като натопи широкитѣ си лопати, старата патка плувна къмъ дълбокия виръ. Подгони една попова лъжичка и се загуби въ крайбрѣжния коренакъ.

Жълтиятъ разбойникъ постоя малко и се раздвижи неспокойно:

— Нѣма да чакамъ за една попова лъжичка до второ пришествие. Не съмъ толкова глупаво пате.

И трѣгна къмъ водата. Стяпи върху една бучка, но бучката се отрони, и патето се търкулна. Цамбукна въ водата. Бързитѣ води го

грабнаха и го понесоха надолу към тъмната гора. Ти си чувало, мое малко момче, че въ гората живѣе хитрата лисица. Тъкмо въ туй време когато Жълтиятъ разбойникъ падна въ водата, хитрата лисица се измъкна отъ своята лисича дупка. Подире ѝ се затекоха две палави лисичета.

— Мамо, — заскитѣха лисичетата, — довечера да ни донесешъ за ядене нѣщо живо. Не щеме жилаво кокоше месо.

— Добре, маминитѣ звѣрчета. Ще ви донеса нѣщо крѣхко и живо. Бждете ми само умни и не излизайте отъ дупката!

И като имъ прати една въздушна цѣлувка съ лапичката си, лисицата безшумно потъна въ горския гжсталакъ.

Тамъ, кждето крайбрѣжнитѣ върби мокрятъ сребърнитѣ си листа въ водата, има една хралупа. Ти знаешъ какво е хралупа — кухо дърво.

Въ тая хралупа се потули хитрата лисица и тамъ дочака патенцето съ очи втренчени къмъ рѣката. Жълтиятъ разбойникъ се бѣше научилъ вече да плува свободно, когато приближи хралупата.

— Стой! — изскочи лисицата и размаха застрашително опашката си.

Патенцето спрѣ.

— Кой си ти? — попита лисицата.

— Азъ съмъ Жълтиятъ разбойникъ.

— Олеле, колко си страшенъ! — учуди се лисицата.

— Не съмъ страшенъ, а съмъ безстрашенъ.

— Бре! — усмихна се лисицата, — ами кжде отивашъ?

— Отивамъ да си хвана единъ китъ.

— Какво ще го правишъ?

— Ще го изямъ, защото съмъ страшно гладенъ.

— Ти си едно глупаво пате. Китове въ рѣката нѣма. Китоветѣ живѣятъ въ гората. Ела съ мене да те заведе на едно мѣсто, кждето се вѣдятъ най-голѣмитѣ китове. Ще кълвешъ, докато си напълнишъ гушата.

— Коя си ти? — попита подозрително патенцето.

— Азъ съмъ горска милосърдна сестра. Помагамъ на загубенитѣ патенца. Най-напредъ имъ намирамъ храна, а сетне ги вода при майкитѣ имъ.

— Ти имашъ добро сърдце! — зарадва се Жълтиятъ разбойникъ и заплува къмъ брѣга.

Но щомъ наближи, лисицата протегна лапата си, пое го, ухапа му едното краче и го метна на гърба си. Бързо се затече къмъ дупката си.

— Сиротното патенце! — въздъхна една жаба, ще го глътне като муха тая хищница!

— Милата душичка! — зашумѣха съ клони крайбрѣжнитѣ върби и порониха росни капки като сълзи.

Хитрата лисица тичаше слѣпешката по заешката пжтека. Сърдцето ѝ силно тупкаше: колко ли ще се радватъ нейнитѣ лисичета, когато получатъ за вечеря това живо патенце! Хитрата лисица бѣше много възбудена и забрави, че дѣдо Тодоранъ е заложилъ капанъ за лисици насрѣдъ заешката пжтека, подъ една шумка. Намѣсто да прескочи шумката, лисицата я блъсна съ предния си кракъ, но въ този мигъ скритиятъ капанъ рече:

— Щракъ! — и ухапа за крака хитрата лисица.

Лисицата се препъна и изтърва патенцето.

Жълтиятъ разбойникъ се търкулна на тревата, и като видѣ, че за живота му вече нѣма никаква опасностъ, изгледа лисицата съ унищожителенъ погледъ и затепа назадъ по пжтечката. Тича до рѣката, безъ да се обърне. Плувна като ладийка нагоре срещу течението, опжти се къмъ оная върба, кждето го чакаха разтревожени майка му, Пухената възглавничка и Клатенцето.

— А бре, разбойнико, — провикна се отдалечъ старата патка, — кжде бѣше, умътъ ми изкара!

— Въ гората бѣхъ, майко. За китъ тръгнахъ, а хванахъ една лисица.

— Лисица ли? Какво ще я правишъ?

— Ще подаря на баба Тодора едно кожухче, за да ми дава повечко трохи и зрънца. Много съмъ гладенъ, майко.

И като отвори човката си Жълтиятъ разбойникъ налага две попови лъжички наведнажъ и ги погълна съ наслада.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.